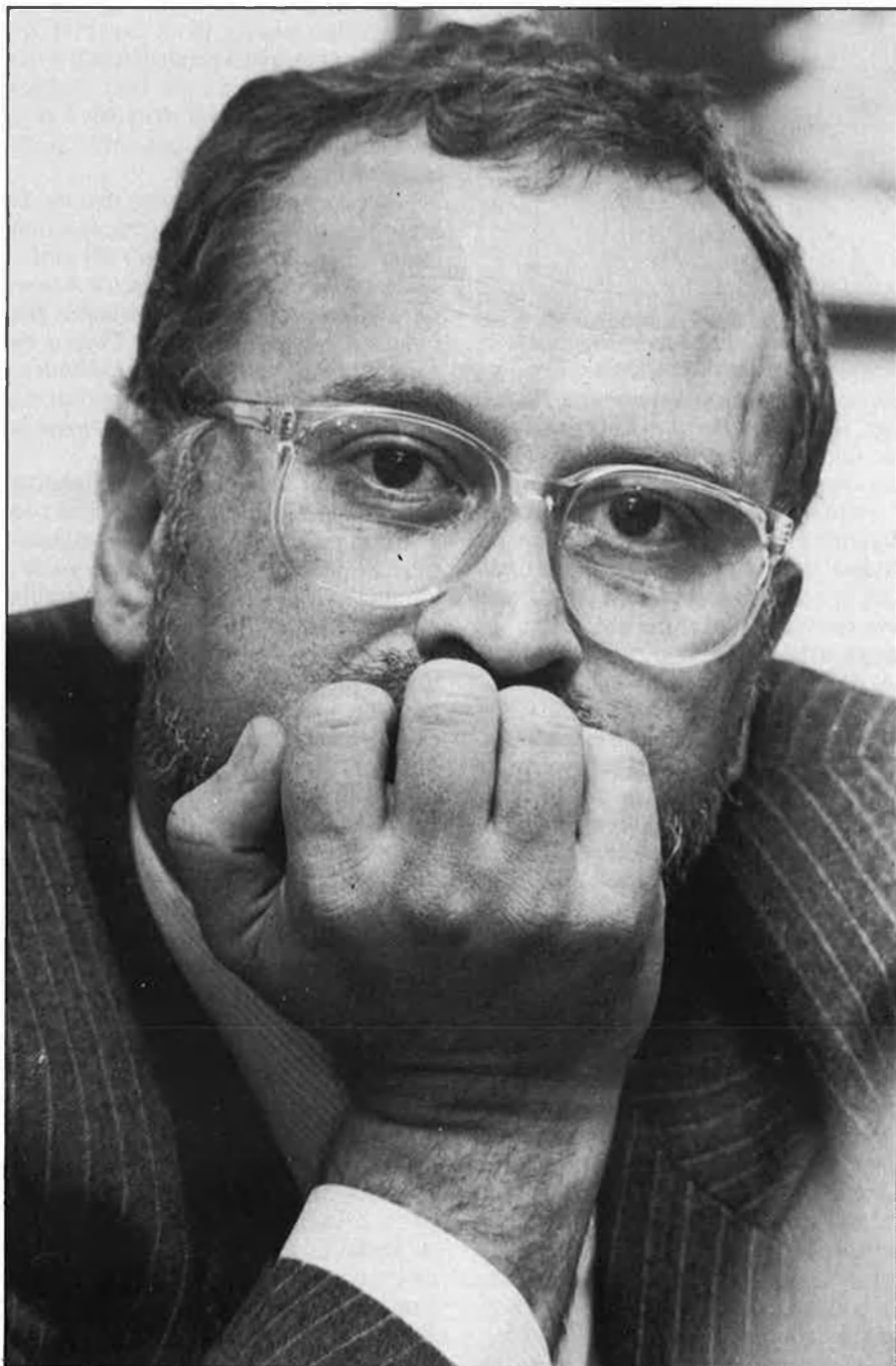

JESÚS-MARIA RODÉS, DIRECTOR DE L'ESCOLA DE POLICIA DE CATALUNYA

«Com que tinc molta pressa, he d'anar a poc a poc»

Segons es desprèn d'aquesta entrevista amb el director de l'Escola de Policia, tant el govern de la Generalitat com el govern central de l'estat, en el moment actual, ja disposen de la ferma voluntat política de negociar el sistema de Seguretat pública de Catalunya.

Josep-Ma. Pasqual i Montserrat Pujol

No és freqüent que un militant del PSUC accepti una oferta d'un conseller de CiU. ¿Quines són les raons que el van portar a acceptar el càrrec de director de l'Escola de Policia de Catalunya?

—Les raons són múltiples i variades. La proposta del conseller Gomis era la d'aprofundir i desenvolupar la construcció d'un model català de policia i d'un sistema de Seguretat pública de Catalunya, i aquesta va ser una raó suficient per a plantejar-me la possibilitat d'acceptar el càrrec.

També he de dir que la proposta va ser adreçada a una persona concreta, no a un militant de partit. L'únic que vaig fer va ser actuar coherentment pensant si el tema m'interessava o no. Vaig decidir que sí.

—¿Quin és per vostè el model ideal de policia i el que pensa desenvolupar?

—Bé, el model és el que el Parlament va decidir en el seu dia. Del que s'ha de parlar ara és del sistema de Seguretat pública, que és complex, com la realitat política de Catalunya, i que ha de jugar amb uns elements que estan començant a desenvolupar-se com són, per exemple, els Mossos d'Esquadra.

—Encara estem començant. ¿No li sembla que ja s'ha fet una mica tard?

—Sí, però jo, que tinc una certa vocació d'historiador, quan faig història miro endarrere, però quan estic dirigint l'Escola de Policia el que miro és cap endavant. El que s'hagués pogut fer i no s'ha fet, el que hauria pogut ser..., és un tema que no és que no m'interessi, hi compto i ho valoro en el moment present..., en aquest país per desgràcia moltes coses s'han començat de zero moltes vegades. Ara, aquí, primer que no comencem absolutament de zero, queda molt per avançar, i aquesta és la feina que estem intentant fer en

DOMÈNEC UMBERT

«No té sentit plorar sobre el que no s'ha fet, es tracta de fer la feina que hem de fer».

aquests moments. No té sentit ni començar a plorar sobre el que no s'ha fet, ni tirar blameses al passat o establir llistes de greuges, es tracta de fer la feina que hem de fer. Que es comença de zero, bé, jo diria que de zero no, però es comença des d'un punt baix i el problema és anar avançant, aquest és el tema.

—¿Vostè és un home de ritmes accelerats?

—Jo sóc un home de ritme persistent, i com que tinc molta pressa, he d'anar a poc a poc, perquè per anar de pressa s'ha d'anar a poc a poc.

—¿Pensa incorporar algunes persones noves al seu equip?

—Ja ho he fet. Evidentment, sobre els bons recursos humans de què disposava, l'Escola necessitava ampliar el seu equip per multiplicar la seva acció. Ja ho estem fent. Com que tenim molta pressa, és un procés lent, perquè l'administració de vegades és lenta, però sí, en aquests moments ja ha augmentat notablement el nombre de tècnics de l'Escola, i també augmentarem el nombre de col·laboradors exteriors, amb professors que vinguin sobretot de les Universitats, tant de la Politècnica com de la de Barcelona i l'Autònoma.

—¿Vostè ja ha anat a visitar l'Escola d'Arkaute?

—Encara no. En aquests moments tinc funcionaris de l'Escola que són a Arkaute, o que han estat a l'escola de Pamplona o que aniran a la d'Àvila. Jo naturalment també penso veure no només l'escola d'Arkaute sinó totes les escoles de policia de l'estat espanyol, i no només aquestes, sinó que ja tinc concertades visites a escoles de policia de Canadà, d'Estats Units, d'Anglaterra...

—Li he citat Arkaute com a model d'Escola d'una Policia Autònoma creada paral·lelament almenys des d'un punt de vista cronològic a la Policia Autònoma de Catalunya. ¿Li fa una mica d'enveja?

—No. L'enveja no és el vici que més em caracteritza.

—¿Tampoc es posa Arkaute i l'Ertzaintza com a objectiu?

—No. Jo em poso com a objectiu la construcció de l'Escola de Policia de Catalunya. Són dues situacions incomparables, com són incomparables les formes i la pràctica estatutària, encara que puguin ser semblants en moltes coses, i per tant no em poso Arkaute com a model. Em poso com a model fer una bona Escola de Policia de Catalunya.

—¿Vostè ha notat que en aquests moments hi ha una voluntat política decidida per part del govern de la Ge-

«Em poso com a objectiu la construcció de l'Escola de Policia de Catalunya».

neralitat de tirar endavant una Policia de Catalunya? Perquè després de més de vuit anys d'autonomia vostè torna a haver de parlar de començar...

—Jo només estic aquí des de mitjan desembre de 1988, i si he acceptat aquest càrrec és perquè estic persuadit que la voluntat del govern de Catalunya és avançar, al ritme que calgui, en la construcció i en la direcció del sistema de Seguretat pública de Catalunya. Per això he acceptat aquest càrrec.

—El govern central de l'estat, ¿també està disposat que Catalunya tingui una Policia Autònoma de veritat?

—En aquests moments es donen bones condicions per a la negociació en matèria de seguretat. Crec que hi ha voluntat per les dues bandes de superar dificultats que en el passat han impedit avançar o avançar prou ràpidament en el tema. I sé el que ha dit el ministre Corcuera recentment quant ha anat a Euskadi per avançar en el desplegament de l'Ertzaintza, molt clarament que: de forma similar a com s'havia actuat al País Basc, Interior estava disposat a actuar a Catalunya. Per tant, això vol dir desbloquejar la Junta de Seguretat, vol dir plantejar un nou desplegament dels Mossos d'Esquadra, un increment de la plantilla i en conseqüència de la funció i les activitats dels Mossos.

—¿Com és possible actuar de manera similar quan a Euskadi l'Ertzaintza

està substituïnt els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat i a Catalunya ningú no ha demanat aquesta substitució?

—Jo li he dit el que ha dit el ministre de l'Interior. Evidentment, 580 Mossos no poden substituir res, però potser 2.000 Mossos podrien substituir algú. No ens hem d'avançar mai a la realitat, hem de projectar-la, i parlar de certs conceptes només en el moment en què aquests siguin realment assolibles, si no, sempre estarem parlant del sexe dels àngels.

La quantitat actual de Mossos el fan un Cos numèricament simbòlic, encara que policialment molt ben preparat, i comparativament és una molt bona Policia, si bé ultrareduïda. Quan tinguem 2.000 mossos ja en parlarem de la substitució, però primer hem d'arribar a aquesta xifra i per tant desbloquejar el que impedeix avançar. I crec que el que ha dit el ministre va en aquesta línia.

—De cara al 1992, segons sembla, la seguretat dels Jocs quedarà molt en mans de la policia pública i no de les policies privades, de la mateixa manera també sembla ja molt probable que quedarà més en mans dels Cossos de l'Estat que de la Policia Autònoma. ¿S'està a temps encara d'aprofitar els Jocs per a impulsar definitivament la Policia de Catalunya?

—El tema de la policia de Catalunya és massa seriós com per a supeditar-lo a una data concreta i a un esdeveniment concret. Però si tot va com sembla que anirà i al ritme que ens sembla que anirà, en el moment de la celebració dels Jocs s'haurà incrementat notòriament el nombre de mossos i, per tant, els mossos, amb les policies locals, amb els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, i amb la correlació numèrica en què estiguin, també faran un paper en el marc dels Jocs Olímpics. No podem dir que la seguretat dels Jocs estarà en mans dels Mossos, perquè no tindriem ni el 10 per cent del que necessitarà Barcelona i els Jocs. Ara bé, que els Mossos hi participaran, és una voluntat clarament expressada, tant pel govern de Catalunya com pel govern d'Espanya. Hi participaran en la mesura de la seva capacitat de desplegament en aquell moment, però ara no em faci dir quants mossos ja hi haurà llavors. No sóc endeví.

—Els Mossos, a part que siguin pocs, és cert que tampoc poden exercir totes les funcions policials. ¿Això no crea una certa contradicció, seguir una preparació tan moderna en una Escola de Policia i després no poder fer per complet de policia al carrer.

—Bàsicament, això és així també

perquè els Mossos només són 580. De vegades es confon molt el tema de les competències i el tema de l'acció normal i discrecional de la policia. L'horitzó futur és que les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat s'ocupin de les tasques extracomunitàries i supracomunitàries, que les policies locals mantinguin els seus camps d'actuació i que la policia autonòmica ocupi la franja central en el marc del sistema de Seguretat pública. Els 580 mossos, per molt que estiguin en el centre, no ocupen aquesta franja central, perquè encara són un embrió policial. No podem parlar de què és el que fan avui els Mossos, perquè a mesura que vagin augmentant tindran més capacitat d'actuació. Tant de bo que l'ordre públic de Catalunya només necessités 580 persones, ¡ja m'agradaria!, però no serà possible. Estem parlant d'un mínim de 12.000 a un màxim de 20.000 o 25.000 persones. El cos fonamental seran els Mossos, que aniran augmentant, i els altres cossos s'aniran equilibrant en funció de l'augment en el nombre i la capacitat d'actuació de la policia autonòmica. Si ara els Mossos no poden fer moltes coses no és perquè no siguin excel·lents policies, que sí que ho són, sinó perquè només són 580.

—*¿Simplement cal augmentar-ne la plantilla, doncs?*

—Augmentar la plantilla i crear un pla de desplegament, que vagi progressivament dotant la policia autonòmica de noves àrees funcionals i de nous espais territorials. Una vegada s'ha pres la decisió política de desenvolupar el cos de Mossos d'Esquadra, ja és un problema tècnic, de planificació.

—*Hi ha un tema que no podem obviar, ja que la policia de Catalunya són els Mossos d'Esquadra i també les policies locals. Hi ha bona relació amb les policies locals?*

—Molt bones. La Generalitat té la competència de la coordinació de les policies locals i els Mossos tenen també la funció de reforçar les policies locals quan aquestes es veuen desbordades per esdeveniments que poden ser diversos, des de les catàstrofes fins a les festes.

—*Hi ha una policia local, la de Barcelona, que paradoxalment és sis vegades més nombrosa que la policia autonòmica. ¿També hi ha bona relació?*

—No només bona. Excel·lent. Avui, per exemple, pot trobar 130 aspirants a la Guàrdia Urbana de Barcelona que estan fent un curs en aquesta escola. Ells tenien una escola, però l'alcalde de Barcelona, amb una gran intel·ligència política, i naturalment, el conseller,

van creure que un país de sis milions d'habitants no es pot permetre el luxe de tenir dues, tres o quatre Escoles de Policia. En canvi, un país així pot fer un esforç seriós, no per damunt de la política però sí una mica fora del debat polític, per mancomunar esforços i fer una bona Escola de Policia de Catalunya, en què es formin tant les policies locals, els Mossos d'Esquadra i, per què no, també la resta dels Cossos i Forces de Seguretat que actuen a Catalunya, amb les necessitats específiques que els suposa estar en un país com el nostre, amb una llengua, una cultura i una història diferenciades.

—*¿Les policies privades, que n'hi ha tantes, també haurien de passar per l'Escola?*

—En aquest tema li expressaré una opinió purament personal, que no

compromet la institució. Sóc absolutament partidari de la policia pública. D'això que se'n diu policies privades, jo no en dic policia. Crec que és un gra que ens ha sortit en el període de transició democràtica, que ja venia d'abans. Simplement crec que les policies privades haurien de desaparèixer.

—*¿Ho creu possible?*

—Crec que han de desaparèixer. Quan es parla de les empreses privades de seguretat intento no cometre mai l'error de parlar de policies privades. Policia només n'hi ha una, i és la pública. L'altra són excrescències que es produeixen a la realitat i jo no voldria mai que a l'Escola de Policia de Catalunya entressin policies privats. Crec que caldria revisar la legislació que hi ha sobre el tema de les policies privades, en un sentit clarament limitatiu, restrictiu. □

«Sóc absolutament partidari de la policia pública».

DOMÈNEC UMBERT